

Въ трѣвата

— Добро утро! — Добро утро! — казваше калинката на голѣмия черъ бръмбаръ, който току що се бѣ пробудилъ отъ сънъ подъ голѣмия листъ на мечата стѣпка и търкаше съ крачката сънливитѣ си очи.

— Добро утро, калинке! — проговори той изтежко, разтвори челюсти и се прозина.

— Защо си толкова подранила?

— Подранила?... Отдавна слънцето е изгрѣло. А и храница трѣбва да си търся.

— Пазете се, господа! Пазете се! — се понесе изведнажъ силенъ пискливъ гласъ. — Моля сторете ми пжтъ! и изъ подъ мечата стѣпка се подаде шурецътъ съ натоварена на гърба цигулка.

— Варда! Моля пжтъ! Слънцето изгрѣ и азъ трѣбва да си отида. Цѣла нощъ съмъ билъ на концертъ. И какъвъ концертъ! Чудо! Даже и мѣсецътъ се усмихна отъ удоволствие щомъ чу хубавитѣ ми пѣсни. А сега моля пжтъ! — каза шурецътъ, разблъска калинката и подскочи на едно голѣмо листо.

— Вижте го какъвъ е нахалникъ! Цѣла нощъ свирилъ! Та кой се нуждае отъ твоята свирня? — проговори калинката и срамежливо запълзѣ по листа на една трѣвичка.

— Ж-ж-ж — не си права, калинке! ж-ж, — зажужука отъ близкото храстче жътварътъ. — Не говоришъ истината! Кой не обича музиката? Цѣла нощъ шурчето е свирило и веселило полето. А колкото за мене ще кажа, че азъ по-обичамъ дневнитѣ концерти. Слънцето грѣе. Навредъ е весело и красиво. — Ж-ж-ж.

— Мълчи, мълчи, жужукарке! И ти говоришъ за красота? Какво красиво има въ тебе? Само като погледна голѣмитѣ ти очи, страхъ ме обзема...

— Не се тревожи, госпожице калинке! Много се страхувашъ ти, — заговори бръмбарътъ. — Ето вчера, малката Соничка те бѣ хванала, поставила те бѣ на прѣстчето и весело си пѣеше: „Калинке, малинке, кажи ми на кждѣ ще се ожения?“ А ти? Ти цѣла треперѣше отъ страхъ. А когато хвъркна, не чу даже, какъ Соничка весело крещѣше: